

Posudek oponenta bakalářské práce

Veronika Řádová, Hrabě Zinzendorf a období tříbení v Obnovené Jednotě bratrské, FHS UK 2007, 61 s.

Práce Veroniky Řádové se skládá z úvodu, 19 kapitol a závěru. Jádro textu můžeme pracovníčně rozdělit na 3 hlavní části. V první (s. 5 – 15) autorka zběžně nastiňuje „atmosféru doby“ a relativně podrobně vykládá životopis hraběte Nikolause Ludwiga Zinzendorfa. Ústřední téma druhé části (s. 16 – 28) představuje Ochranská Jednota. Třetí část, dle mého soudu nejhodnotnější, autorka věnovala tzv. „tříbení“ v Obnovené Jednotě bratrské.

Z formálního i obsahového hlediska musím vůči práci Veroniky Řádové vyslovit celou řadu více či méně závažných výtek.

Celý text je prostoupen řadou překlepů a dokonce i hrubých pravopisných chyb (s. 16, 18, 21, 23, 43, 46, 48, 49, 51). Velmi nedůsledně autorka zpracovala poznámkový aparát, často z něj není možné určit, zda cituje sekundární literaturu či archivní dokument. Stejnou výtku musím směřovat i k seznamu literatury, který budí dojem, že vznikl naprosto nahodile a bez odlišení obsahuje i pramenný materiál. Mnohde (např. s. 9) Veronika Řádová užívá snad až příliš „archaický sloh“, což svádí k domněnce, že se nechala „ovlivnit“ studovanou literaturou a pouze zapomněla připojit bibliografický odkaz.

Za podstatně závažnější však považuji nevymezení jasné badatelské otázky a metody či pracovního postupu vůbec. V úvodu se autorka dokonce sama přiznala, že k tématu musela přistoupit bez znalosti základních pramenů: „Bohužel jsem neměla možnost studovat v ochranovských archivech a publikacích a pramenů souvisejících s tématem je v českých knihovnách nedostatek“ (s. 5). Cílem práce je slovy autorky: „alespoň trochu ozřejmit atmosféru tohoto období“ (s. 5), což je vyjádření velmi mlhavé. O značném podcenění teoretické přípravy svědčí i následující, snad až naivní, prohlášení: „Ve svém eseji se nevyhýbám citacím a dokumentárním textům, neboť ty o dané době vypoví více než nejpřesnější analýza a komentáře.“ (s. 5). Vzhledem k tomu, že se jedná o historiografickou práci, musím autorce vytknout i nedostatečnou „kritičnost“ ve smyslu neproblematického konstatování faktů, ke kterým má historik více než obtížný přístup: „Již na nedělní ranní bohoslužbě věřící cítili zvláštní Boží přítomnost“ (s. 20); „Bohoslužbu provázela přítomnost Ducha svatého, což přineslo své ovoce, které opravdovost této zkušenosti potvrdilo.“ (s. 21). V obou citovaných případech Veronika Řádová nepřipojila ani odkaz na pramen či sekundární literaturu. Badatelská nevyzrálость autorky se projevuje i v pokusech o hodnocení, což lze doložit například citací ze závěru práce: „Je nutné si uvědomit, že bratrské

společenství nebylo jediným subjektem, kdo v oné době sešel z cesty.“ (s. 58). Autorka podobnými hodnoceními jasně ukazuje, co považuje za správné a naopak, nicméně nikde se nezmínila o měřítku, které pro zhodnocení používá.

Autorce by bylo možné vytknout i to, že Obnovenou Jednotu zkoumá, jak to z práce vyplývá, jako samostatný jev, což zejména při výkladech o věrouce může vést k zavádějícím závěrům. Komparace chybí zejména v pasážích, kde se Veronika Řádová vyjadřuje o kritikách vůči Obnovené Jednotě. Tím se však opět vracím k problému badatelské otázky. Pokud by autorka měla postupovat metodou komparace, tak by v tuto chvíli rozsahem zkoumání rozhodně překročila meze bakalářské práce. Dané komplikaci by se však vyhnula, pokud by nezaměnila téma zájmu za jasně stanovený (a samozřejmě i užší) badatelský problém.

Za nejzdařilejší považuji kapitolu „Jazyk období tříbení“ (s. 33 – 43), autorka se zde pokusila o hlubší analýzu jazyka ochranovského sboru, což je rozhodně velmi slibný směr při poznávání duchovního a každodenního života dané komunity. V této části Veronika Řádová prokázala vlastní invenci a schopnost relativně korektní práce s pramenným materiálem.

Přestože výtky jasně převažují, doporučuji práci Veroniky Řádové k obhajobě a navrhuji hodnocení dobře v rozsahu do 25 – 27 bodů.

Mgr. Jan Tuček